

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Retorna l'esperança

Quan em disposava a escriure aquesta carta dominical, un cop decidit el títol, l'he posat a Google per a comprovar quins continguts oferia la xarxa sobre aquest tema. Heus aquí els titulars dels diferents articles: «La vacuna torna a portar l'esperança a les residències»: la immunització apareix com la llum al final del túnel negre per als centres de persones grans. «Torna l'esperança»: la premsa catalana destaca d'una banda el triomf vital del Barça sobre el Getafe el dissabte al Camp Nou i de l'altra ressalta el sofriment per a portar endavant el partit. «L'esperança torna a Yarmouk»: els serveis de l'Agència de Nacions Unides per als refugiats de Palestina, paralyzats per la guerra, es comencen a activar de nou amb una clínica mòbil que passa consulta cada dimecres.

Aquests són els titulars de les tres primeres notícies que vaig trobar al buscador. Les següents es referien a temes relacionats amb la política, l'economia, amb el món del treball, de l'art, etc. Són temes importants en la vida de les persones, de les famílies i en el conjunt de la societat. L'ésser humà necessita esperar, confiar, lluitar per a aconseguir fites personals, per a canviar la societat, per a millorar les coses. Al llarg de la vida donem cabuda a moltes esperances en les relacions amb les persones, en les expectatives i èxits professionals, i també en els canvis socials.

La qüestió de l'esperança és un element antropològic fonamental que es troba en el centre de la vida humana i que en l'actualitat ha adquirit una importància particular. Encara som lluny del final de

la crisi sanitària, i pel que fa a la crisi econòmica, segons sembla durarà més temps, i això provoca una crisi d'esperança en constatar que no s'acompleixen les promeses i expectatives anunciades una vegada i una altra. La desesperança afecta especialment els joves, atrapats en la impossibilitat de trobar una feina, a les famílies amb necessitats econòmiques greus i a les persones grans que se senten descartades després d'haver-ho donat tot en la vida.

L'ésser humà té necessitat d'una esperança que sigui creïble i duradora. Ara bé, on trobar-la? De fet impregna tota la vida, des de les qüestions més importants

als petits afers de cada dia. L'esperança es refereix a les coses i sobretot a les persones. Sembrem i esperem en la nostra relació amb la natura i en la relació amb les persones. A vegades els nostres anhels no s'acompleixen; en d'altres ocasions sí, però en veure-les acomplertes, tampoc acaben d'associar del tot les nostres expectatives. Potser és perquè la gran esperança només pot estar en Déu, potser és perquè no es tracta d'una idea, o un valor, o un sentiment, sinó que és una persona viva: Jesucrist. Així ens ho va recordar el papa emèrit Benet XVI.

Avui celebrem la resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist, un esdeveniment que pertany a la història i que al mateix temps la transcendeix. La seva resurrecció és la nostra esperança, ens allibera de la por i fa que en els nostres cors, en les nostres famílies, en els nostres ambients, revifi l'esperança. Amb l'esperança i la vida hem d'anunciar

que Crist ha ressuscitat i renova totes les coses, que ens crida a construir un món nou i ens dona força per dur a terme aquesta missió. Aquest és el camí per deixar que el nostre cor es transformi i per a transformar el món, per donar a la societat un nou estil de vida, uns valors nous que afavoreixin el desenvolupament humà segons la lògica de la justícia i la pau, de la solidaritat i l'amor. El papa Francesc fa una crida perquè «somiem junts», sense por, per a sortir millors d'aquesta crisi, per a construir un món millor, per a viure en fraternitat. En Crist ressuscitat trobarem la força per a aconseguir-ho! Santa Pasqua de Resurrecció a tots!

ENTREVISTA

En defensa de la vida

MARGARITA BOFARULL

La religiosa del Sagrat Cor, Margarita Bofarull, presidenta del Comitè d'Ètica Assistencial de l'Hospital Sant Joan de Déu i del Patronat de l'Institut Borja de Bioètica-URL, i delegada diocesana de Pastoral de Fe i Cultura, ha estat nomenada pel papa Francesc Membre Ordinari de l'Acadèmia Pontifícia per la Vida (PAV) «per reforçar la reflexió en els àmbits de la teologia moral i la bioètica», camps en els quals fa un servei des de la seva condició de teòloga, metgessa i religiosa.

En què centrarà el seu treball?

Som una Acadèmia científica en la qual treballem, entre d'altres, en els temes dels congressos anuals. El darrer ha estat sobre la Intel·ligència Artificial (IA). També tenim grups de treball específics. Jo hi participo en un sobre l'edició genètica humana.

Per què tenim una gran tasca a fer en qüestions de cultura de la vida?

Hem de promoure, defensar i celebrar la vida, sempre. La vida és el gran do que rebem. És un bé personal i un bé comunitari. A voltes, la vida està amenaçada, entre d'altres motius, per un materialisme que posa la rendibilitat i el lucre econòmic en el centre. Això porta a rebutjar o menystenir aquelles persones menys rendibles econòmicament, i també a malmetre els recursos i el planeta, oblidant, com diu l'encíclica *Laudato si'*, que l'ambient humà i l'ambient natural es degraden junts.

Per què sempre hem de defensar la vida?

Perquè som seguidors de Jesucrist, que és el Camí, la Veritat i la Vida. Perquè el Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist estima entranyablement tot el que ha creat, i vol la vida de tots els seus fills. Perquè la vida que Déu ens ha donat a les persones és única i original. Som creats a imatge i semblança seva. Com més amenaçada està la nostra vida més ha de ser objecte de protecció. Jesucrist ha vingut perquè tots tinguem vida i vida a desdir.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Malgrat tot, respondre a la crida

Som al Diumenge de Pasqua, després d'una Setmana Santa diferent a les d'altres anys. La benedicció de rams ha estat dins les esglésies, solemne però una mica deslluïda, en molts casos amb invitació, recollida prèviament per ajustar-se a l'aforament real, per respectar la normativa vigent. El Dijous Sant, sense lavatori dels peus. El Divendres Sant, sense processó per anar a adorar la creu i, a la Vetlla Pasqual, sense processó després d'encendre el ciri en les flames del foc. Els horaris d'algunes celebracions, adaptats a la normativa, i algunes accions, suprimides. Setmana Santa diferent, la pandèmia present i condicionant, ja fa un any; tants aspectes de la vida personal, familiar, social, política, econòmica, laboral, religiosa, cultural... Malgrat tot, hem fet, però, memòria de la Pasqua del Crist. No hem de deixar d'alegrar-nos-en: Jesucrist ha vençut la mort, el Senyor és viu entre nosaltres, se'ns dona en el pa i el vi eucarístics, tenim el seu missatge d'amor al cor i volem ser-ne testimonis.

I la passió de Jesús tampoc no s'ha acabat, és ben viva i actual en tots els qui pateixen malaltia, en els qui

són víctimes de la indiferència del seu entorn proper i de la indiferència del sistema. L'estimació generosa és el nucli central de l'ensenyament de Jesús. «Netegeu-vos bé del llevat vell i sigueu una pasta nova, vosaltres que no teniu llevat. Perquè Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat» (1Co 5,7).

I la resurrecció és ben viva i actual en totes les persones que serveixen els germans, que retroben la pau i treballen per la dels altres, que estimen els qui els estimen i aquells que es creuen en el seu camí demanant ser estimats, que fan costat i visiten els qui estan sols, que ajuden els qui passen necessitat, els descartats per les estructures i els sistemes, els menyspreats pels corrents dominants, els oblidats perquè molesten amb les seves paraules inconformistes... «No us espanteu. Vosaltres busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat: ha ressuscitat» (Mc 16,6). Aquest anunci capgirarà la història dels oblidats, dels que sempre perden. No estan sols perquè Ell camina al seu costat i nosaltres, si escoltem el seu clam, els donarem resposta des de l'amor i des del servei. És la resposta a la crida.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Resurrección, obra del Amor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

¡Cristo vive! Es la buena noticia de la mañana de Resurrección. ¡Él vive! Lo sabemos, lo confirmamos gozosos unos a otros, nos comunicamos nuestra alegría: ¡Ha resucitado!

Con este anuncio solemne ¡Cristo vive! escribió el Papa la exhortación a los jóvenes. Sí, «Él vive», así lo cantó jubiloso el papa Francisco junto a miles de jóvenes entusiasmados, en Méjico. Nuestro Señor está vivo.

Unimos a la aclamación el gozo profundo con el que nos adentramos humildes en el amor de la familia de Dios: Padre, Hijo y Espíritu que actúan juntos a la vez. Y unido al gozo, un profundo agradecimiento: Dios nos adopta como hijos. «En estas tres verdades —Dios te ama, Cristo es tu salvador, Él vive— aparece el Padre

Dios y aparece Jesús. Donde están el Padre y Jesucristo, también está el Espíritu Santo». El Espíritu nos prepara y abre nuestros corazones para que recibamos el anuncio de la Resurrección. Él nos ayuda a crecer en la alegría, si lo dejamos actuar.

¡Cristo Vive! «Jesús ha resucitado y nos quiere hacer partícipes de la novedad de su resurrección. Él es la verdadera juventud de un mundo envejecido». ¡Hay salida! «En todas las situaciones oscuras o dolorosas», hay salida.

Compartimos la gran alegría de nuestra Madre María. Que ella nos acompañe y nos ayude a mantenernos unidos a su Hijo, Él «vive en el corazón de sus fieles» (CV 32, 104, 130).

Lectures de la missa diària i santoral

5. □ Dilluns dins l'octava de Pasqua (**lit. hores: 1a setm.**) [Ac 2, 14,22-32 / SI 15 / Mt 28,8-15]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dimarts dins l'octava de Pasqua [Ac 2,36-41 / SI 32 / Jn 20, 11-18]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.

7. □ Dimecres dins l'octava de Pasqua [Ac 3,1-10 / SI 104 / Lc 24, 13-35]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. □ Dijous dins l'octava de Pasqua [Ac 3,11-26 / SI 8 / Lc 24,35-48]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. □ Divendres dins l'octava de Pasqua [Ac 4,1-12 / SI 117 / Jn 21,1-14]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ Dissabte dins l'octava de Pasqua [Ac 4,13-21 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. □ † Diumenge vinent, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (lit. hores: 2a setm.) [Ac 4,32-35 / SI 117 / 1Jn 5,1-6 / Jn 20, 19-31]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079). Sant Isaac, monjo. Santa Gemma Galgani, vg. seglar.

PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom».

Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se'n anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Hch 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan.

Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él. Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en la tierra de los judíos y en Jerusalén. A este lo mataron, colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y le concedió la gracia de manifestarse, no a todo el pueblo, sino a los testigos designados por Dios: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección de entre los muertos.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemnemente testimonio de que Dios lo ha constituido juez de vivos y muertos. De él dan testimonio todos los profetas: que todos los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados».

Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día que hizo el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

«La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida vuestra, entonces también vosotros apareceréis gloriosos, juntamente con él.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María la Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaban Simón Pedro y el otro discípulo, a quien Jesús amaba, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto». Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; e, inclinándose, vio los lienzos tendidos; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio los lienzos tendidos y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no con los lienzos, sino enrollado en un sitio aparte.

Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

«Havia de ressuscitar d'entre els morts»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Cada any, el Diumenge de Pasqua, llegim el relat de la tomba buida segons l'Evangeli de Joan, mentre que a la Vetlla Pasqual llegim el relat dels tres sinòptics, segons el cicle corresponent.

Maria Magdalena, que ha seguit i acompanyat Jesús des de Galilea fins a Jerusalem, és la primera que va al sepulcre de Jesús de bon matí, quan encara és fosc. Hi ha lluna plena, perquè és Pasqua, i veu desplaçada la pedra que tanca el sepulcre on fa dos dies han dipositat el cos de Jesús. No gosa entrar-hi i, esverada, corre a avisar els deixebles de Jesús.

Maria treu conclusions precipitades: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre...», ja que encara no ha mirat a dins. Resulta estrany el plural que fa servir a continuació: «... i no sabem on l'han posat». Potser l'evangelista pensa en un petit grup de dones, tot i que només esmenta Maria Magdalena. Mateu parla de dues dones, Marc de tres, i Lluc de «les dones», de forma indeterminada.

Pere i l'altre deixeble, que Jesús estimava, hi van a corre-cuita a veure què ha passat. El deixeble mira dins del sepulcre, on encara ningú no hi havia mirat, i veu el llençol aplanat, buit. Després, Pere és el primer en entrar al sepulcre i, de dins estant, veu el mocador, no amb el llençol sinó al seu lloc i encara lligat, on abans hi havia el cap de Jesús. Això vol dir que el cos de Jesús no ha estat robat: ningú no roba el cos ensangonat d'un crucificat sense l'embolcall que el cobreix. Però el cos ha desaparegut deixant el llençol i el mocador tal com estaven quan cobrien el cadàver. Ni Maria ni el deixeble que arriba primer hi han entrat; així Pere esdevé el primer testimoni del sepulcre buit i del llençol ben disposat, però sense el cos de Jesús!

Finalment, quan entra l'altre deixeble «ho veié i cregué». En veure la disposició del llençol i el mocador, i en entendre el que afirmen les Escripures, és el primer a creure.

El relat evangèlic continua, encara que no hi figura en la perícopa litúrgica, amb el diàleg entre Maria Magdalena i el ressuscitat, que ella confon amb l'hortolà. I on trobem el sentit de la resurrecció de Jesús: «Pujo al meu Pare, que és també el vostre Pare, al meu Déu, que és també el vostre Déu.»

Maria ha estat la testimoni de la tomba oberta, Pere el testimoni del llençol buit, però el deixeble estimat ha estat el primer a creure en la resurrecció del Crucificat. I el seu testimoni és el que sosté l'Evangeli de Joan.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 4, a les 12 h. Missa del Diumenge de Pasqua i Benedicció apostòlica a la Catedral.

Dimecres 7. Comissió executiva de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dissabte 10, a les 11 h. Consell Pastoral Diocesà (telemàtic).

Diumenge 11, a les 18 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell.

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la Catedral amb motiu de l'Any de Sant Josep i la seva onomàstica. En la mateixa celebració tingué l'inici de l'Any de la Família, i amb aquest motiu hi participà també la Delegació de Pastoral Familiar amb algunes famílies.

Ordenació de diaca. El 19 de març, solemnitat de Sant Josep, a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell, Mons. Salvador Cristau Coll, bisbe auxiliar, ordenà de diaca el religiós Miguel Ángel Marín Serna, membre de la Confraternitat dels Operaris del Regne de Crist, que té en aquella parròquia la seva comunitat a la diòcesi.

Missa amb motiu del Dia del Seminari. El diumenge 21 de març, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa al Monestir de Sant Domènec de les dominiques de Sant Cugat del Vallès, re-

transmesa per TVE-2 amb motiu del Dia del Seminari.

Agenda

Ordenació de diaca permanent. El diumenge 11 d'abril, a les 18 h, Mons. Salvador Cristau ordenarà diaca el Sr. Xavier Rocabayera, a l'església de Santa Maria de Caldes de Montbui.

Ordenació de diaques. El diumenge 25 d'abril a les 18 h a la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses ordenarà de diaques els seminaristes diocesans: Jacob Espín Ordás, Joan Hernández Plaza i Jan Martínez Alonso. La celebració serà retransmesa pel canal YouTube del Bisbat de Terrassa degut a que per motius de la pandèmia l'aforament serà limitat.

Any de la Família. En la festa de la Sagrada Família, el papa Francesc anuncià l'Any de la Família que ha començat el dia de Sant Josep, cinquè aniversari de l'exhortació apostòlica

Amoris Laetitia, i es clourà el 26 de juny de 2022 coincidint amb la X Trobada Mundial de les Famílies a Roma amb el Papa. Amb aquest motiu el Sant Pare ha compostat aquesta oració:

Oració a la Sagrada Família

Jesús, Maria i Josep, en vosaltres contemplem l'esplendor del veritable amor, a vosaltres, confiats, ens dirigim. Santa Família de Natzaret, fes també de les nostres famílies lloc de comunió i cenacle d'oració, autèntiques escoles de l'Evangelí i petites esglésies domèstiques. Santa Família de Natzaret, que mai més hi hagi en les famílies episodis de violència, de tancament i divisió; que qui hagi estat ferit o escandalitzat sigui aviat consolat i curat. Santa Família de Natzaret, fes prendre consciència a tots del caràcter sagrat i inviolable de la família, de la seva bellesa en el projecte de Déu. Jesús, Maria i Josep, escolteu, acolliu la nostra súplica. Amén.

Notícies

Celebració de Sant Josep i Any de la Família. El divendres 19 de març,

REMAD MAR ADENTRO

Vuelve la esperanza

Al disponerme a escribir esta carta dominical, una vez decidido el título, lo he puesto en Google para comprobar qué contenidos ofrecía la red sobre este tema. Estos son los titulares de los diferentes artículos: «La vacuna vuelve a llevar la esperanza a las residencias»: la inmunización aparece como la luz al final del negro túnel para los centros de mayores. «Vuelve la esperanza»: la prensa catalana destaca por un lado el triunfo vital del F.C. Barcelona ante el Getafe el sábado en el Camp Nou y por el otro resalta el sufrimiento para sacar el partido adelante. «La esperanza vuelve a Yarmouk»: los servicios de la Agencia de Naciones Unidas para los refugiados de Palestina, paralizados por la guerra, se empiezan a retomar con una clínica móvil que pasa consulta cada miércoles.

Estos son los titulares de las tres primeras noticias que ofreció el buscador. Las siguientes se referían a temas relacionados con la

política, la economía, con el mundo del trabajo, del arte, etc. Son temas importantes en la vida de las personas, de las familias, y en el conjunto de la sociedad. El ser humano necesita esperar, confiar, luchar por conseguir metas personales, por cambiar la sociedad, por mejorar las cosas. A lo largo de la vida se albergan muchas esperanzas en las relaciones con las personas, en las expectativas y logros profesionales, y también en los cambios sociales.

La cuestión de la esperanza es un elemento antropológico fundamental que está en el centro de la vida humana y que en la actualidad ha adquirido una particular importancia. Todavía estamos lejos del final de la crisis sanitaria, y en cuanto a la crisis económica, al parecer durará más tiempo, y eso provoca una crisis de esperanza al constatar que no se cumplen las promesas y expectativas a las que se hace referencia una y otra vez.

La desesperanza afecta sobre todo a los jóvenes, atrapados en la imposibilidad de encontrar un empleo, a las familias en graves necesidades económicas, y a las personas mayores que se sienten descartadas después de haberlo dado todo en la vida.

El ser humano tiene necesidad de esperanza, de una esperanza creíble y duradera. Ahora bien, ¿dónde encontrarla? Es algo que impregna toda la vida, desde las cuestiones más importantes a los pequeños asuntos del día a día. La esperanza se refiere a las cosas y sobre todo a las personas. Sembramos y esperamos, en nuestra relación con la naturaleza y en la relación con las personas. A veces nuestros anhelos no se cumplen; en otras ocasiones sí, pero al verse cumplidas, tampoco acaban de saciar plenamente nuestras expectativas. Quizá es porque la gran esperanza sólo puede estar en Dios, quizá es porque no es una idea, o un valor, o un sentimiento, es una persona viva: Jesucristo. Así nos lo recordó el papa emérito Benedicto XVI.

Hoy celebramos la resurrección de Nuestro Señor Jesucristo, un acontecimiento que pertenece a la historia y que a la vez la trasciende. Su resurrección es nuestra esperanza, nos libera del miedo y hace que en nuestros corazones, en nuestras familias, en nuestros ambientes, vuelva la esperanza. Con la palabra y la vida hemos de anunciar que Cristo ha resucitado y renueva todas las cosas, que nos llama a construir un mundo nuevo y nos da la fuerza para llevar a cabo esa misión. Este es el camino para dejar transformar nuestro corazón y para transformar el mundo, para dar a la sociedad un nuevo estilo de vida, unos valores nuevos que favorezcan el desarrollo humano según la lógica de la justicia y la paz, de la solidaridad y el amor. El papa Francisco hace una llamada para que «soñemos juntos», sin miedo, para salir mejores de esta crisis, para construir un mundo mejor, para vivir en fraternidad. ¡En Cristo resucitado encontraremos la fuerza para lograrlo! ¡Santa Pascua de resurrección a todos!

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa